

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2015. július 16.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés — 44/2001/EK rendelet — A határozatok elismerése és végrehajtása — Kizáró okok — A megkeresett állam közrendjébe ütközés — Egy másik tagállami bíróságtól származó, az uniós védjegyjoggal ellentétes határozat — 2004/48/EK irányelv — A szellemi tulajdonjogok érvényesítése — Költségek”

A C-681/13. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) a Bírósághoz 2013. december 23-án érkezett, 2013. december 20-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Diageo Brands BV**

és

a **Simiramida-04 EOOD**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, S. Rodin, E. Levits, M. Berger (előadó) és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. december 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Diageo Brands BV képviseletében F. Vermeulen, C. Gielen és A. Verschuur advocaten,
- a Simiramida-04 EOOD képviseletében S. Todorova Zhelyazkova advocat, valamint M. Gerritsen és A. Gieske advocaten,
- a német kormány képviseletében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,
- a lett kormány képviseletében I. Kalniņš és I. Nesterova, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A.-M. Rouchaud-Joët és G. Wils, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

a főtanácsnok indítványának a 2015. március 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.; helyesbítések: HL 2006. L 242., 6. o., HL 2011. L 124., 47. o.) 34. cikke 1. pontjának, valamint a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 157., 45. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 32. o.) 14. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet a Diageo Brands BV (a továbbiakban: Diageo Brands) és a Simiramida-04 EOOD (a továbbiakban: Simiramida) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya az ez utóbbi által benyújtott, azon kár megtérítése iránti kérelem, amely őt a neki címzett áruknek a Diageo Brands kérelmére fogatosított lefoglalása miatt érte.

Jogi háttér

A 44/2001 rendelet

- 3 A 44/2001 rendelet (16) preambulumbekkezdése értelmében „[a]z igazságszolgáltatás iránt a[z] [Európai Unióban] táplált kölcsönös bizalom azt indokolja, hogy a tagállamokban hozott határozatokat – a vitás eseteket kivéve – automatikusan, bármilyen külön eljárás nélkül elismerjük.”
- 4 A 44/2001 rendelet „Elismerés és végrehajtás” című III. fejezete három szakaszra oszlik. Az „Elismerés” című 1. szakasz tartalmazza többek között e rendelet 33., 34. és 36. cikkét.
- 5 A 44/2001 rendelet 33. cikke (1) bekezdésének a szövege a következő:
„Valamely tagállamban hozott határozatot más tagállamban külön eljárás nélkül elismerik.”
- 6 E rendelet 34. cikke szerint:
„A határozat nem ismerhető el, amennyiben:
1. az ilyen elismerés nyilvánvalóan ellentétes annak a tagállamnak a közrendjével, ahol az elismerést kérik;
[...].”
- 7 Az említett rendelet 36. cikke előírja:
„A külföldi határozat érdemben semmilyen körülmények között sem vizsgálható felül.”

A 89/104/EGK irányelv

- 8 Az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodással (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.) módosított, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelvet (HL 1989.

L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o., a továbbiakban: 89/104 irányelv) hatályon kívül helyezte a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (kodifikált változat) (HL L 299., 25. o.). Mindazonáltal a tényállás időpontjára tekintettel az alapeljárásra továbbra is a 89/104 irányelv alkalmazandó.

9 Ezen irányelv 5. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ

a) a védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

[...]

(3) Az (1) és (2) bekezdésben szabályozott feltételek megvalósulása esetén tilos különösen

a) a megjelölés elhelyezése az árun vagy csomagolásán;

b) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás felajánlása vagy annak nyújtása a megjelölés alatt;

c) a megjelölést hordozó áruk behozatala vagy kivitele;

[...]”

10 A 89/104 irányelvnek „A védjegyoltalom kimerülése” című 7. cikke (1) bekezdésében kimondta:

„A védjegyoltalom alapján a jogosult nem tilthatja meg a védjegy használatát olyan árukkal kapcsolatban, amelyeket ő hozott forgalomba, vagy amelyeket kifejezett hozzájárulásával hoztak forgalomba [az Európai Gazdasági Közösség] valamely szerződő felének területén.”

A 2004/48 irányelv

11 A 2004/48 irányelv (10) preambulumbekkezdése megjelöli, hogy az irányelv célja a tagállami jogszabályok egymáshoz való közelítése „egy magas, egyenértékű és egységes védelmi szint belső piacon belüli biztosítása érdekében”.

12 Ugyanezen irányelv (22) preambulumbekkezdése pontosítja, hogy azon intézkedések közül, amelyeket a tagállamoknak biztosítaniuk kell, „[s]zintén elengedhetetlen az olyan ideiglenes intézkedések biztosítása, amelyek a jogsértések azonnal [helyesen: azonnali] megszüntetését szolgálják az ügyre vonatkozó érdemi döntés bevéárása nélkül, [...] biztosítva [...] azon garanciákat, amelyek szükségesek a megalapozatlan kérelemből adódóan az alperes oldalán felmerült költségek és okozott kár fedezésére.”

13 A 2004/48 irányelv 1. cikke értelmében az irányelv „azokról az intézkedésekről, eljárásokról és jogorvoslatokról szól, amelyek a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához szükségesek”, azzal, hogy ugyanezen rendelkezés szerint a „szellemi tulajdonjogok” kifejezés magában foglalja az „iparjogvédelmi jogokat”.

- 14 Ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdése rámutat arra, hogy az irányelvben foglalt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat „a közösségi jogban és/vagy az érintett tagállam nemzeti jogában foglalt bármely szellemi tulajdonjog megsértése esetén” alkalmazni kell.
- 15 Az említett irányelv 3. cikke (2) bekezdésének megfelelően azoknak a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához szükséges intézkedéseknek, eljárásoknak és jogorvoslatoknak, amelyekről a tagállamoknak rendelkezniük kell, „hatásosnak, arányosnak és elrettentőnek [helyesen: visszatartó hatásúnak] kell lenniük, és úgy kell őket alkalmazni, hogy a jogszerű kereskedelemnek ne állítsanak korlátokat, és hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok rendelkezésre álljanak.”
- 16 Ennek érdekében a 2004/48 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése azt írja elő a tagállamok számára, hogy biztosítsák, hogy az illetékes bíróságok bizonyos feltételek mellett „azonnali és hatékony ideiglenes intézkedéseket rendelhessenek el a feltételezett jogsértésre vonatkozó releváns bizonyítékok biztosítása érdekében”. Ugyanezen rendelkezés pontosítja, hogy ezek az intézkedések magukban foglalhatják „a jogsértő áruk [...] fizikai lefoglalását”. Ezen irányelv 9. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a bíróságok a felperes kérelmére „elrendelhessék a szellemi tulajdonjogot feltehetően sértő áruk lefoglalását vagy kiadását”. Az említett irányelv 7. cikkének (4) bekezdése, valamint 9. cikkének (7) bekezdése azt írja elő, hogy „amennyiben a továbbiakban megállapítják, hogy nem történt szellemi tulajdonjogi jogsértés vagy annak veszélye nem állt fenn”, a bíróságok „az alperes kérelmére elrendelik, hogy a felperes nyújtson megfelelő kártérítést az alperes számára az ilyen intézkedések által okozott károkért”.
- 17 A költségeket illetően ugyanezen irányelv 14. cikke a következőképpen rendelkezik:
„A tagállamok biztosítják, hogy a nyertes fél oldalán felmerülő ésszerű és arányos költségeket [helyesen: ésszerű és arányos igazságszolgáltatási költségeket, valamint egyéb költségeket] főszabályként a vesztes fél viselje, ha méltányossági okok ennek nem mondanak ellent.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 18 Az amszterdami (Hollandia) székhelyű Diageo Brands a „Johnny Walker” védjegy jogosultja. Bulgáriában e védjeggyel ellátott whiskyt forgalmaz egy kizárólagos helyi importőrön keresztül.
- 19 A várnai (Bulgária) székhelyű Simiramida alkoholos italokat forgalmaz.
- 20 2007. december 31-én egy, a Simiramidának címzett, 12 096 üveg „Johnny Walker” whiskyt tartalmazó konténer érkezett Grúziából Várna kikötőjébe.
- 21 A Diageo Brands úgy ítélte meg, hogy az ezen üvegekből álló rakománynak Bulgáriába az engedélye nélkül történő behozatala bitorlást valósít meg azon védjegy tekintetében, amelynek jogosultja, ezért kérte, és a 2008. március 12-i végzéssel meg is kapta a Sofiyski gradski sad (szófia elsőfokú bíróság, Bulgária) engedélyét annak a lefoglaltatására.
- 22 A Simiramida fellebbezésének eredményeként a Sofiyski apelativen sad (szófia fellebbviteli bíróság) 2008. május 9-én hatályon kívül helyezte e végzést.
- 23 2008. december 30-i és 2009. március 24-i határozatával a Varhoven kasatsionen sad (bolgár legfelsőbb bíróság) alaki okokból elutasította a Diageo Brands által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet.
- 24 Az üvegekbe palackozott whiskyből álló rakománynak a Diageo Brands kérelmére foganatosított lefoglalását 2009. április 9-én megszüntették.

- 25 A Diageo Brands által a Simiramidával szemben az azon védjegy bitorlása miatt indított érdemi eljárásban, amelynek a jogosultja, a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatával elutasította a Diageo Brands kérelmeit. E bíróság úgy ítélte meg, hogy a Varhoven kasatsionen sad által 2009. június 15-én hozott értelmező határozatból kitűnt, hogy az érintett védjegy jogosultjának a hozzájárulásával az Európai Gazdasági Térségen (EGT) kívül forgalomba hozott termékek Bulgáriába történő behozatala nem jelenti a védjegy által biztosított jogok megsértését. A Sofiyski gradski sad úgy vélte, hogy a bolgár eljárásjog alapján kötve van ezen értelmező határozathoz.
- 26 A Diageo Brands nem nyújtott be fellebbezést a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatával szemben, amely így jogerőre emelkedett.
- 27 Az alapeljárásban a Simiramida azt kéri a holland bíróságoktól, hogy kötelezzék a Diageo Brandset az ez utóbbi társaság kérelmére foganatosított lefoglalás miatt őt állítólagosan ért kár után több mint 10 millió euróra becsült összegű kártérítés megfizetésére. A Simiramida a keresetét a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatára alapítja, amennyiben az megállapította e lefoglalás jogellenességét. Védekezésésként a Diageo Brands előadja, hogy e határozat nem ismerhető el Hollandiában, mivel az a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontja értelmében nyilvánvalóan ellentétes a holland közrenddel. A Sofiyski gradski sad nyilvánvalóan tévesen alkalmazta az Európai Unió jogát a Varhoven kasatsionen sad 2009. június 15-i azon értelmező határozatára támaszkodva, amely érdemi hibában szenved, és amelyet ráadásul ez utóbbi bíróság az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés előterjesztésére irányuló kötelezettségét megsértve hozott meg.
- 28 2011. március 2-i határozatával a rechtbank Amsterdam (amszterdami elsőfokú bíróság) helyt adott a Diageo Brands érvelésének, és elutasította a Simiramida keresetét.
- 29 A Simiramida által benyújtott fellebbezés alapján a Gerechtshof te Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság) 2012. június 5-i határozatával megváltoztatta a rechtbank Amsterdam határozatát, és úgy döntött, hogy a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatát el kell ismerni Hollandiában, a kártérítési keresetet azonban nem bírálta el.
- 30 Ilyen feltételek mellett a Hoge Raad der Nederlanden (holland legfelsőbb bíróság) – amely előtt a Diageo Brands a Gerechtshof te Amsterdam határozatával szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be – úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontját, hogy ezen elutasítási indok arra az esetre is kiterjed, amikor a származási tagállam bíróságának határozata nyilvánvalóan ellentétes az uniós joggal, és ezt az említett bíróság felismerte?
- 2 a) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontját, hogy az ezen elutasítási indokra való sikeres hivatkozást kizárja az a körülmény, hogy az ezen elutasítási indokra hivatkozó fél a határozat származási államában elmulasztotta jogorvoslati lehetőségeinek igénybevételét?
- 2 b) A 2. a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén: megváltozik-e ez akkor, ha a jogorvoslati lehetőségek igénybevétele a határozat származási államában értelmetlen volt, mert feltételezendő, hogy az nem vezetett volna más határozat meghozatalára?
- 3) Úgy kell-e értelmezni a 2004/48 irányelv 14. cikkét, hogy e rendelkezés hatálya a felek kártérítési követelés tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében valamely tagállamban felmerülő költségeire is kiterjed, ha a követelés és az azzal szembeni védekezés az alperesnek a lefoglalás és az általa védjegyjogának érvényesítése céljából egy másik tagállamban kiadott közlemények miatti felelősségével kapcsolatos, és ezzel összefüggésben felmerül az utóbbi tagállam bírósága határozatának az elsőként említett tagállamban történő elismerésére vonatkozó kérdés?”

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

- 31 Azt követően, hogy a Bíróság – miután a főtanácsnok ismertette indítványát – 2015. március 3-án lezárta az eljárás szóbeli szakaszát, a Diageo Brands a Bíróság Hivatalához 2015. március 20-án benyújtott 2015. március 6-i levelében kérte az eljárás e szóbeli szakaszának az újbóli megnyitását.
- 32 E kérelem alátámasztása érdekében a Diageo Brands először is arra hivatkozik, hogy a főtanácsnok indítványának 27. és azt követő pontjaiban kétségbe vonta azoknak az előfeltevéseknek a helyállóságát, amelyekre a Hoge Raad der Nederlanden az előzetes döntéshozatalra utaló határozatát alapította, nevezetesen hogy egyrészt a Varhoven kasatsionen sad 2009. június 15-i értelmező határozatából – amelyet a 2012. április 26-i második határozat megerősített –, valamint a Sofijski gradski sad határozatából az uniós jog valamely alapvető elvének a nyilvánvaló és tudatos megsértése következik, másrészt hogy a Varhoven kasatsionen előtt rendelkezésre álló jogorvoslat kihasználásának a Diageo Brands számára nem volt értelme. A Diageo Brands szerint abban az esetben, ha a Bíróság úgy ítéli meg, hogy ezen előfeltevések helyállósága még képezheti a felek közötti vita tárgyát, e vitának meg kellene felelnie az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény 6. cikkében, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkében megfogalmazott kontradiktórius eljárás alapelvével kapcsolatos követelményeknek.
- 33 Másodszor a Diageo Brands arra hivatkozik, hogy nem volt lehetősége arra, hogy az Európai Bizottság által a tárgyaláson bemutatott bizonyos iratokkal kapcsolatban észrevételeket tegyen.
- 34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy eljárási szabályzatának 83. cikke alapján a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek, illetve az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg (lásd: Bizottság kontra Parker Hannifin Manufacturing és Parker-Hannifin ítélet, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 A jelen ügyben a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően úgy ítéli meg, hogy kellő információval rendelkezik ahhoz, hogy határozatot hozzon, továbbá hogy a jelen ügyet nem olyan érvek alapján kell eldönteni, amelyeket a felek nem vitattak meg. A kérdést előterjesztő bíróság érvelésének előfeltevéseit – amelyekre a Diageo Brands hivatkozik – ugyanis felidézték, és azok a tárgyaláson kontradiktórius vita tárgyát képezték.
- 36 A Bizottság által a tárgyaláson bemutatott iratokat illetően meg kell állapítani, hogy azokat nem vették nyilvántartásba, és azok nem képezik az ügyiratok részét.
- 37 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 252. cikk második bekezdése értelmében a főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson indokolással ellátott indítványt terjesszen elő azokban az ügyekben, amelyek esetében a Bíróság alapokmánya szerint a főtanácsnok részvételére van szükség. Mindazonáltal a Bíróságot nem köti sem a főtanácsnok indítványa, sem pedig az annak alapjául szolgáló indokolás (lásd: Bizottság kontra Parker Hannifin Manufacturing és Parker-Hannifin ítélet, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 Következésképpen az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelmet el kell utasítani.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első és a második kérdéstről

- 39 E két együttesen vizsgálandó kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az a körülmény, hogy a tagállam bíróságának a határozata nyilvánvalóan ellentétes az uniós joggal, és azt az eljárási garanciák megsértésével hozták, az elismerés 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontja szerinti megtagadási okának minősül-e. A kérdést előterjesztő bíróság azt is meg kívánja tudni, hogy ilyen összefüggésben a megkeresett tagállam bíróságának figyelembe kell-e vennie azt, hogy az ezen elismerést kifogásoló személy nem élt a származási állam jogszabályai által előírt jogorvoslati lehetőségekkel.

Előzetes észrevételek

- 40 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, amely alapvető jelentőségű az uniós jogban, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében ezen államok mindegyikétől megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (lásd ebben az értelemben: 2/13 vélemény, EU:C:2014:2454, 191. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Amint az a 44/2001 rendelet (16) preambulumbekzdéséből kitűnik, a rendelet által előírt elismerési és végrehajtási szabályok pontosan az igazságszolgáltatás iránt az Unióban táplált kölcsönös bizalmon alapulnak. Az ilyen kölcsönös bizalom különösen azt követeli meg, hogy az egyik tagállamban hozott bírósági határozatokat egy másik tagállamban automatikusan elismerjék (lásd: flyLAL-Lithuanian Airlines ítélet, C-302/13, EU:C:2014:2319, 45. pont).
- 41 Ebben a rendszerben a 44/2001 rendelet 34. cikkét – amely kifejti azokat az okokat, amelyek alapján valamely határozat elismerése kifogásolható – szigorúan kell értelmezni, minthogy akadályt képez az említett rendelet egyik alapvető célkitűzésének megvalósítása előtt. Ami közelebbről a rendelet 34. cikke 1. pontjában szereplő közrendi záradék alkalmazását illeti, arra csak kivételes esetekben van lehetőség (lásd: Apostolides-ítélet, C-420/07, EU:C:2009:271, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően, bár a tagállamok a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontjában foglalt fenntartás értelmében főszabály szerint továbbra is saját nemzeti szempontjaiknak megfelelően szabadon határozhatják meg közrendi követelményeiket, e fogalom korlátai e rendelet értelmezéséhez kapcsolódnak. Ennélfogva ugyan nem a Bíróság feladata, hogy meghatározza valamely tagállam közrendjének a tartalmát, az már rá hárul, hogy ellenőrizze azokat a korlátokat, amelyek között a tagállam bírósága e fogalom alkalmazásához folyamodhat annak érdekében, hogy ne ismerjen el valamely, más tagállam bíróságától származó határozatot (lásd: flyLAL-Lithuanian Airlines ítélet, C-302/13, EU:C:2014:2319, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a valamely más tagállamban hozott határozatok érdemi felülvizsgálatának megtiltásával a 44/2001 rendelet 36. cikke megtiltja a megkeresett állam bíróságának, hogy megtagadja e határozat elismerését pusztán azon az alapon, hogy eltérés van a származási állam bírósága által alkalmazott jogszabály, és azon jogszabály között, amelyet a megkeresett állam bírósága alkalmazott volna abban az esetben, ha a jogvita előtte folyt volna. Ugyanígy, a megkeresett állam bírósága nem vizsgálhatja felül a származási állam bírósága által kifejtett jogi vagy ténybeli megállapítások helytállóságát (lásd: flyLAL-Lithuanian Airlines ítélet, C-302/13, EU:C:2014:2319, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 A 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontjában szereplő közrendi záradék alkalmazása tehát csak abban az esetben képzelhető el, ha a valamely más tagállamban hozott határozat elismerése annyira elfogadhatatlan mértékben ellentétes lenne a megkeresett állam jogrendjével, hogy az valamely alapvető elv sérelmét jelentené. A valamely más tagállamban hozott határozatok érdemi felülvizsgálatára vonatkozó tilalom tiszteletben tartása érdekében e sérelemnek a megkeresett állam jogrendjében lényegi jelentőségűnek tekinthető jogszabály vagy e jogrendben alapvetőnek elismert jog nyilvánvaló megsértését kell képeznie (lásd: *flyLAL-Lithuanian Airlines* ítélet, C-302/13, EU:C:2014:2319, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 E megfontolások tükrében kell megvizsgálni azt, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által megjelölt információk alapján bizonyítható-e, hogy a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatának elismerése a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontja értelmében a holland jogrend nyilvánvaló megsértését képezi.

46 Ezek az információk valamely anyagi jogi szabály e határozatban történő megsértésére, valamint az eljárási garanciáknak az említett határozathoz vezető eljárásban történő megsértésére vonatkoznak.

A 89/104 irányelv 5. cikkében szereplő anyagi jogi szabály megsértéséről

47 Az alapügyben a kérdést előterjesztő bíróság abból az előfeltevésből indul ki, hogy a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatában annak a megállapításával, hogy az érintett védjegy jogosultjának hozzájárulásával az EGT-n kívül forgalomba hozott termékek Bulgáriába történő behozatala nem jelenti a védjegy által biztosított jogok megsértését, nyilvánvalóan tévesen alkalmazta a 89/104 irányelv 5. cikkének (3) bekezdését.

48 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy az a körülmény, hogy a származási állam bírósága által elkövetett nyilvánvaló hiba – ahogy az alapügy esetében is – uniós jogszabályt, nem pedig belső jogszabályt érint, nem módosítja a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontja értelmében vett közrendi záradék alkalmazásával kapcsolatos feltételeket. A nemzeti bíróságnak ugyanis ugyanolyan hatékonyan kell biztosítania a nemzeti jogrend által biztosított jogok védelmét, mint az uniós jogrend által biztosítottakét (lásd ebben az értelemben: *Renault*-ítélet, C-38/98, EU:C:2000:225, 32. pont).

49 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a megkeresett állam bírósága – anélkül, hogy ezzel kétségbe vonná a 44/2001 rendelet célját – nem tagadhatja meg egy valamely másik tagállamból származó határozat elismerését pusztán azzal az indokkal, hogy úgy ítéli meg, hogy e határozatban tévesen alkalmazták a nemzeti vagy az uniós jogot. Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy ilyen esetekben az egyes tagállamok által működtetett jogorvoslati rendszer, amelyet kiegészít az EUMSZ 267. cikkben foglalt előzetes döntéshozatali eljárás, a jogalanyok számára megfelelő garanciát nyújt (lásd ebben az értelemben: *Apostolides*-ítélet, C-420/07, EU:C:2009:271, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 Ezért a közrendi záradék csak akkor alkalmazható, amikor az említett téves jogalkalmazásból eredően az érintett határozatnak a megkeresett államban való elismerése olyan jogszabály nyilvánvaló megsértésével járna, amely az uniós jogrendben – és így az említett tagállam jogrendjében – lényegi jelentőségű.

51 Márpedig, amint azt a főtanácsnok indítványának 52. pontjában megállapította, az alapügyben szóban forgó anyagi jogi rendelkezés – nevezetesen a 89/104 irányelv 5. cikkének (3) bekezdése – minimális harmonizációt előíró, a tagállami eltérő védjegyszabályozások részleges közelítését célzó irányelvbe illeszkedik. Ugyan az ezen irányelv 5. cikke által a védjegyjogosult számára biztosított jogok érvényesítése, valamint az említett irányelv 7. cikkében előírt, a védjegyoltalom kimerülésével kapcsolatos szabályok megfelelő alkalmazása közvetlenül kihat a belső piac működésére, ebből nem

vonható le az a következtetés, hogy az e rendelkezések végrehajtásában vétett hiba annyira elfogadhatatlan mértékben ellentétes lenne az uniós jogrenddel, hogy az valamely alapvető elvének a sérelmét jelentené.

- 52 Éppen ellenkezőleg azt kell megállapítani, hogy pusztán az a körülmény, hogy a Sofiyski gradski sad által 2010. január 11-én hozott határozat – a megkeresett állam bírósága szerint – a védjegyjogosult jogait szabályozó – a 89/104 irányelv által előírt – rendelkezéseknek az alapügy körülményeire való alkalmazását illetően hibás, nem igazolhatja e határozat elismerésének a megkeresett államban történő megtagadását, amennyiben e hiba nem olyan jogszabály megsértését képezi, amely az uniós jogrendben – és így a megkeresett állam jogrendjében – lényegi jelentőségű.

Az eljárási garanciák megsértéséről

- 53 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy véleménye szerint a Sofiyski gradski sad által elkövetett hiba a Varhoven kasatsionen sad által 2009. június 15-én hozott értelmező határozatból ered, amelyben ez utóbbi bíróság a 89/104 irányelv 5. cikke (3) bekezdésének nyilvánvalóan téves – ugyanakkor az alsóbb szintű bíróságok számára kötelező erejű – értelmezést adott. A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy a Varhoven kasatsionen sad előtt minden valószínűség szerint ismert lehetett ezen értelmezés nyilvánvalóan téves jellege, ugyanis e bíróság több tagja is kifejezte különvélemény formájában az említett értelmezéssel kapcsolatos egyet nem értését.
- 54 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy annak a pusztán ténye, hogy a Bulgáriában hatályban lévő eljárási szabályoknak megfelelően a Varhoven kasatsionen sad több tagja is a többség véleményétől eltérő véleményt fogalmazott meg a szóban forgó értelmező határozatban, nem tekinthető e többségnek az uniós jog megsértésére irányuló szándéka bizonyítékául, hanem azt azon vita tükröződéseként kell felfogni, amelyhez valamely összetett jogi kérdés vizsgálata legitim módon vezethetett.
- 55 Meg kell egyébiránt állapítani, hogy a Bizottság a Bírósághoz előterjesztett írásbeli észrevételekben rámutatott arra, hogy az általa a Bolgár Köztársasággal szemben indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében megvizsgálta a Varhoven kasatsionen sad által 2009. június 15-én, valamint 2012. április 26-án hozott értelmező határozatoknak az uniós joggal való összeegyeztethetőségét. A Bizottság hozzátette, hogy e vizsgálat végén megállapította, hogy e két határozat összeegyeztethető az uniós joggal, és megszüntette a kötelezettségszegés megállapítása iránti ezen eljárást.
- 56 Az ezen megítélésbeli eltérések – amelyekről a Bíróságnak a jelen ügy összefüggésében nem feladata dönteni – legalábbis azt mutatják, hogy nem róható fel a Varhoven kasatsionen sadnak, hogy nyilvánvalóan megsértett valamely uniós jogi rendelkezést, és az alsóbb szintű bíróságokat is erre kötelezte.
- 57 Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság jelzi, a Diageo Brands még arra hivatkozik, hogy a bolgár bíróságok megsértették a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti együttműködés elvét, amely véleménye szerint az előzetes döntéshozatali eljárás alkalmazásának a kötelezettségét jelenti, és amely a tagállamok közötti lojális együttműködés EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében foglalt elvének a sajátos kifejeződése.
- 58 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a Sofiyski gradski sad – amely az elismerni kért határozatot hozta – olyan elsőfokú bíróság, amelynek a határozatai ellen a belső jog szerint van jogorvoslati lehetőség. Következésképpen az EUMSZ 267. cikk második bekezdésének megfelelően e bíróságnak lehetősége, de nem kötelezettsége van arra, hogy a Bíróságtól előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elbírálását kérje.

- 59 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikkel bevezetett rendszer annak érdekében, hogy biztosítsa az uniós jog egységes értelmezését a tagállamokban, közvetlen együttműködést hoz létre a Bíróság és a nemzeti bíróságok között egy, a felek kezdeményezésétől független eljárás keretében. Ezért az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a bíróságok közötti párbeszédre alapul, amelynek kezdeményezése teljes mértékben a nemzeti bíróságnak az említett kérelem helytállóságára és szükségességére vonatkozó mérlegelésétől függ (Kelly-ítélet, C-104/10, EU:C:2011:506, 62. és 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 Ebből az következik, hogy még feltételezve is azt, hogy a Sofiyski gradski sad előtt felmerült a 89/104 irányelv 5. cikke (3) bekezdése értelmezésének a kérdése, e bíróság nem volt köteles az ezzel kapcsolatos kérdéssel a Bírósághoz fordulni.
- 61 Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a Bírósággal közölt információk szerint a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozata ellen lehetett fellebbezést benyújtani, e fellebbezést pedig adott esetben a Varhoven kasatsionen sad előtti felülvizsgálati eljárás követhette volna.
- 62 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Diageo Brands az említett határozattal szemben nem élt azokkal a jogorvoslati lehetőségekkel, amelyeket számára a nemzeti jog kínált. A Diageo Brands tartózkodását azzal indokolja, hogy a jogorvoslati lehetőségek e kihasználásának nem volt értelme, mivel az nem vezetett volna a felsőbb bíróságok eltérő tartalmú határozatához, amely állítás a kérdést előterjesztő bíróság szerint nem irreleváns.
- 63 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint az a jelen ítélet 40. pontjában felidézésre került – a 44/2001 rendelet által előírt elismerési és végrehajtási szabályok az igazságszolgáltatás iránt az Unióban táplált kölcsönös bizalmon alapulnak. Ez a tagállamok által egymás jogrendszerei és igazságszolgáltatási szervei iránt tanúsított kölcsönös bizalom teszi lehetővé annak a megállapítását, hogy a nemzeti jog vagy az uniós jog téves alkalmazása esetén az egyes tagállamok által működtetett jogorvoslati rendszer, amelyet kiegészít az EUMSZ 267. cikkben foglalt előzetes döntéshozatali eljárás, a jogalanyok számára megfelelő garanciát nyújt (lásd: a jelen ítélet 49. pontja).
- 64 Ebből az következik, hogy a 44/2001 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy az azon az alapvető elgondoláson alapul, hogy a jogalanyoknak főszabály szerint ki kell használniuk a származási tagállam joga által biztosított minden jogorvoslati lehetőséget. Amint azt a főtanácsnok indítványának 64. pontjában megállapította – kivéve azokat a rendkívüli körülményeket, amelyek túlságosan nehézé vagy lehetetlenné teszik a jogorvoslati lehetőségek kihasználását a származási tagállamban – a jogalanyoknak e tagállamban ki kell használniuk minden rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget annak érdekében, hogy megelőzzék a közrend megsértését. Ez a szabály annál is inkább igazolt, amennyiben a közrend állítólagos megsértése – ahogy az alapeljárásban is – az uniós jog állítólagos megsértéséből következik.
- 65 A Diageo Brands által az alapügyben felhozott azzal kapcsolatos körülményeket illetően, hogy igazolja a részére nyitva álló jogorvoslati lehetőségek igénybevételeitől való tartózkodását, meg kell először is állapítani, hogy az ügyiratokból kitűnik, hogy nem zárható ki, hogy a Sofiyski gradski sad 2010. január 11-i határozatában tévesen alkalmazta a Varhoven kasatsionen sad által 2009. június 15-én elfogadott értelmező határozatot. Márpedig, ha a Diageo Brands e határozattal szemben fellebbezett volna, az ilyen hibát – feltételezve, hogy azt elkövették – a fellebbviteli bíróság ki tudta volna javítani. Mindenesetre ez utóbbi bíróságnak lehetősége lett volna a Varhoven kasatsionen sad által végzett jogi értékelés megalapozottságával kapcsolatos kétség esetén arra, hogy az ezen értékelés által érintett uniós jog értelmezésével összefüggő kérdéssel a Bírósághoz forduljon (lásd ebben az értelemben: Elchinov-ítélet, C-173/09, EU:C:2010:581, 27. pont).
- 66 Másodszor, amennyiben ezt követően felülvizsgálati kérelmet nyújtottak volna be a Varhoven kasatsionen sadhoz, utóbbi – amely az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése értelmében vett olyan nemzeti bíróság, amelynek határozatai ellen a belső jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség –

főszabály szerint köteles lett volna a Bírósághoz fordulni, amennyiben a 89/104 irányelv értelmezésével kapcsolatos kétség merült volna fel (lásd ebben az értelemben: Köbler-ítélet, C-224/01, EU:C:2003:513, 35. pont). E kötelezettség teljesítésének az e bíróság részéről történő indokolatlan elmulasztása a Bíróság ítélkezési gyakorlata által e tekintetben meghatározott szabályoknak megfelelően a Bolgár Köztársaság felelőssége megállapításának a következményével járt volna (Köbler-ítélet, C-224/01, EU:C:2003:513, 50. és 59. pont).

- 67 Ilyen feltételek mellett nem tűnik úgy, hogy a bolgár bíróságok nyilvánvalóan megsértették a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti együttműködés elvét, valamint hogy a Diageo Brandset megfosztották attól a védelemtől, amelyet az e tagállam által működtetett jogorvoslati rendszer az EUMSZ 267. cikkben foglalt előzetes döntéshozatali eljárással kiegészülve biztosít.
- 68 Az előző megfontolások összességére tekintettel az első és a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 44/2001 rendelet 34. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a körülmény, hogy a valamely tagállamban hozott határozat ellentétes az uniós joggal, nem igazolja azt, hogy e határozatot ne ismerjék el a másik tagállamban azzal az indokkal, hogy az sérti ez utóbbi állam közrendjét, amennyiben a hivatkozott téves jogalkalmazás nem jelenti az uniós jogrendben, és így a megkeresett tagállam jogrendjében valamely lényegi jelentőségűnek tekintett jogszabály vagy e jogrendekben valamely alapvetőnek elismert jog nyilvánvaló megsértését. Nem jelenti azt az olyan hiba, amely a 89/104 irányelv 5. cikke (3) bekezdéséhez hasonló rendelkezés alkalmazását érinti.

A megkeresett állam bíróságának, amikor megvizsgálja, hogy adott esetben fennáll-e ezen állam közrendjének a nyilvánvaló megsértése, figyelembe kell vennie azt, hogy – kivéve azokat a rendkívüli körülményeket, amelyek túlságosan nehezé vagy lehetetlenné teszik a jogorvoslati lehetőségek kihasználását a származási tagállamban – a jogalanyoknak e tagállamban ki kell használniuk minden rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget annak érdekében, hogy megelőzzék az ilyen jogsértést.

A harmadik kérdésről

- 69 E kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a 2004/48 irányelv 14. cikkét – amely szerint a nyertes fél oldalán felmerülő költségeket főszabályként a vesztes fél viseli – úgy kell-e értelmezni, hogy az alkalmazandó azokra a költségekre, amelyek a felek részéről a valamely tagállamban indított, a szellemi tulajdonjog megsértésének a megelőzése érdekében a másik tagállamban foganatosított lefoglalással okozott kár megtérítése iránti kereset keretében merültek fel, amikor e kártérítési kereset keretében az e másik tagállamban hozott azon határozat elismerésének a kérdése merül fel, amely megállapítja az említett lefoglalás indokolatlan jellegét.
- 70 E kérdés megválaszolásához azt kell meghatározni, hogy az alapeljárás a 2004/48 irányelv hatálya alá tartozik-e.
- 71 Amint arra a 2004/48 irányelv (10) preambulumbekkezdése rámutat, az irányelv célja a szellemi tulajdonjogok érvényesítésével kapcsolatos eszközöket illetően a tagállami jogszabályok egymáshoz való közelítése a szellemi tulajdon magas, egyenértékű és egységes védelmi szintjének a belső piacon belüli biztosítása érdekében.
- 72 E tekintetben és 1. cikkének megfelelően a 2004/48 irányelv azokról az intézkedésekről, eljárásokról és jogorvoslatokról szól, amelyek a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének biztosításához szükségesek. Ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy ezeket az intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat e jogoknak az uniós jogban és/vagy az érintett tagállam nemzeti jogában foglalt bármely megsértése esetén alkalmazni kell.

- 73 A Bíróság kimondta, hogy a 2004/48 irányelv rendelkezései nem a szellemi tulajdonjogok valamennyi vonatkozásának, csupán azoknak a szabályozására irányulnak, amelyek egyrészt e jogok tiszteletben tartásával, másrészt azok megsértésével kapcsolatosak, az arra szolgáló hatékony jogorvoslati eljárások meglétének előírásával, hogy valamennyi fennálló szellemi tulajdonjogi jogsértést meg lehessen előzni, azok megszűnjenek, vagy orvoslásra kerüljenek (lásd: ACI Adam BV és társai ítélet, C-435/12, EU:C:2014:254, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 A 2004/48 irányelv által előírt intézkedésekből, eljárásokból és jogorvoslatokból kitűnik, hogy a szellemi tulajdonjogok védelmének a biztosítására szolgáló jogorvoslati eljárásokat az azokhoz szorosan kapcsolódó kártérítési keresetek egészítik ki. Ezért miközben ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése, valamint 9. cikkének (1) bekezdése olyan ideiglenes és óvintézkedéseket ír elő, amelyek célja különösen a szellemi tulajdonjogot fenyegető sérelem megakadályozása, és amelyek magukban foglalják többek között az ilyen jogot feltehetően sértő áruk lefoglalását, az említett irányelv 7. cikkének (4) bekezdése, valamint 9. cikkének (7) bekezdése olyan intézkedéseket ír elő, amelyek lehetővé teszik az alperes számára azt, hogy kártérítést kérjen, amennyiben a továbbiakban megállapítják, hogy nem történt szellemi tulajdonjogi jogsértés, vagy annak veszélye nem állt fenn. Amint ugyanezen irányelv (22) preambulumbekkezdéséből kitűnik, a kártérítéssel kapcsolatos ezen intézkedések olyan garanciát jelentenek, amelyet a jogalkotó az általa előírt azonnali és hatékony ideiglenes intézkedések ellensúlyozására ítélt szükségesnek.
- 75 A jelen esetben az alapügyben szóban forgó eljárás – amelynek tárgya a szellemi tulajdonjogot fenyegető sérelem megakadályozása érdekében valamely tagállam igazságügyi hatóságai által előbb elrendelt, majd ugyanezen hatóságok által azzal az indokkal megszüntetett lefoglalással okozott kár megtérítése volt, hogy a jogsértés fennállása nem került bizonyításra – a szellemi tulajdonjog jogosultja által az azonnali joghatást kiváltó azon intézkedés elrendelése érdekében előterjesztett kereset velejárója, amely lehetővé tette számára az érdemi határozat bevárása nélkül joga bármely esetleges megsértésének a megakadályozását. Az ilyen kártérítési kereset a 2004/48 irányelv által az alperes javára előírt garanciáknak felel meg, és az olyan ideiglenes intézkedés elfogadását ellensúlyozza, amely érdekeire hatással volt.
- 76 Ebből az következik, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló eljárást úgy kell tekinteni, hogy az a 2004/48 irányelv hatálya alá tartozik.
- 77 Ami a 2004/48 irányelv 14. cikkét illeti, a Bíróság már kimondta, hogy e rendelkezés célja a szellemi tulajdonjogok védelmi szintjének megerősítése, és annak meg kell akadályoznia, hogy a sérelmet szenvedő felet visszatartsák attól, hogy a jogai védelme érdekében bírósági eljárást kezdeményezzen (lásd: Realchemie Nederland ítélet, C-406/09, EU:C:2011:668, 48. pont).
- 78 Tekintettel e célkitűzésre, valamint a 2004/48 irányelv 14. cikkének széles és általános megfogalmazására – amely „nyertes félre” és „vesztes félre” utal anélkül, hogy pontosítással szolgálna, vagy korlátozná azokat az eljárástípusokat, amelyekre az általa meghatározott szabályt alkalmazni kell –, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés alkalmazandó az ezen irányelv hatálya alá tartozó valamennyi eljárás keretében felmerült költségekre.
- 79 E tekintetben nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy az alapeljáráásban a szóban forgó lefoglalás indokolt vagy indokolatlan jellegének a megítélése a másik tagállamban hozott határozat elismerésének vagy elismerése megtagadásának a kérdését veti fel. Az ilyen kérdés ugyanis járulékos jellegű, és nem módosítja a jogvita tárgyát.
- 80 Az előző megfontolások összességére tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2004/48 irányelv 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó azokra a költségekre, amelyek a felek részéről a valamely tagállamban indított, a szellemi tulajdonjog megsértésének a megelőzése

érdekében a másik tagállamban foganatosított lefoglalással okozott kár megtérítése iránti kereset keretében merültek fel, amikor e kártérítési kereset keretében az e másik tagállamban hozott azon határozat elismerésének a kérdése merül fel, amely megállapítja e lefoglalás indokolatlan jellegét.

A költségekről

- ⁸¹ Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 34. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az a körülmény, hogy a valamely tagállamban hozott határozat ellentétes az uniós joggal, nem igazolja azt, hogy e határozatot ne ismerjék el a másik tagállamban azzal az indokkal, hogy az sérti ezen állam közrendjét, amennyiben a hivatkozott téves jogalkalmazás nem jelenti az uniós jogrendben, és így a megkeresett tagállam jogrendjében valamely lényegi jelentőségűnek tekintett jogszabály vagy e jogrendekben valamely alapvetőnek elismert jog nyilvánvaló megsértését. Nem jelenti azt az olyan hiba, amely az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodással módosított, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv 5. cikkének (3) bekezdéséhez hasonló rendelkezés alkalmazását érinti.**

A megkeresett állam bíróságának, amikor megvizsgálja, hogy adott esetben fennáll-e ezen állam közrendjének a nyilvánvaló megsértése, figyelembe kell vennie azt, hogy – kivéve azokat a rendkívüli körülményeket, amelyek túlságosan nehézé vagy lehetetlenné teszik a jogorvoslati lehetőségek kihasználását a származási tagállamban – a jogalanyoknak e tagállamban ki kell használniuk minden rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget annak érdekében, hogy megelőzzék az ilyen jogsértést.

- 2) **A szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 14. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó azokra a költségekre, amelyek a felek részéről a valamely tagállamban indított, a szellemi tulajdonjog megsértésének a megelőzése érdekében a másik tagállamban foganatosított lefoglalással okozott kár megtérítése iránti kereset keretében merültek fel, amikor az ezen kereset keretében az e másik tagállamban hozott azon határozat elismerésének a kérdése merül fel, amely megállapítja e lefoglalás indokolatlan jellegét.**

Aláírások